

MARCIN RZESZEWICZ (34)

in 2012 – 2013 Erasmus-uitwisselingsstudent internationale relaties aan de RUG, werkt in Polen als directeur internationale samenwerking bij het ministerie van Infrastructuur

TALITA HONORATO (40)

in 2012-2013 uitwisselingsstudent klinische en psychosociale epidemiologie aan de RUG, in 2017 promotie aan medische faculteit RUG, over vrouwelijke vruchtbaarheid, werkt als senior manager global medical grants bij farmaceutisch bedrijf Pfizer

✍ ELLIS ELLENBROEK

Relatie sinds: maart 2013 / getrouwd: 11 augustus 2018

‘Een Spaanse jongen bij ons in de flat stelde ons aan elkaar voor op de avond van een huisfeest. Voor mij was het liefde op het eerste gezicht. Talita was *amazing!* Zij is een integer en gewetensvol persoon, mooi van buiten en van binnen. En we kunnen over van alles praten.

De eerste kus was in de keuken, we hadden samen gekookt. Het was koud, ik zat naast een open raam. Maar ik wilde ons gesprek niet onderbreken om uit mijn kamer iets warmers te gaan halen om aan te trekken. Mijn uithoudingsvermogen betaalde zich uit. Op 9 oktober 2017 promoveerde ze in Groningen, de dag erna ging ik op mijn knieën. Eerst had ik haar vader om toestemming gevraagd. Ik werkte in Brussel. Haar Groningse periode kwam ten einde. Ze stond op een kruispunt, dat leek mij hét moment. Anderhalf jaar daarvoor had zij mij een aanzoek gedaan. Op een mooie avond, we lagen in een park in Warschau in het gras. Ik antwoordde dat ik nog niet klaar was voor zo’n grote stap. We zijn in Polen getrouwd, in het Rezydent Hotel in Sopot, de stad waar ik vandaan kom. Onze bruiloft duurde drie dagen, met allerlei traditionele Poolse elementen. Als het bruidspaar de eerste toast heeft uitgebracht gooien ze hun glazen op de grond. Als ze breken, brengt dat geluk. De onze gingen gelukkig aan diggelen. Talita heeft stevige meningen en spreekt zich uit, bijvoorbeeld over diversiteit en inclusie. Met die thema’s was ik niet zo bezig. Nu ben ik mij veel meer bewust van ongelijkheden in de wereld en de strijd die minderheden vaak moeten leveren.

Zij houdt van plannen, ik leef meer in het moment. Maar als je me vraagt naar de toekomst dan lijken een leuk huis met een tuin, een kind of twee – meer niet – en een kat, mij wel mooi. In een warm land, misschien Brazilië. Met strand en zee dichtbij, dan kan ik elke ochtend zwemmen. We wonen nu in Warschau. Ik heb mijn ouders in de buurt, en Polen ontwikkelt zich in hoog tempo waardoor er veel carrièremogelijkheden zijn. Ik bewonder Talita voor haar moed dat ze hier ook naartoe wilde.’

‘Ik ben een zwarte vrouw, Marcin een witte man. Er zit een continent en een oceaan tussen de werelden waar wij uit komen, vroeger ook nog een ijzeren gordijn. Ooit zou onze liefde onmogelijk of zelfs illegaal zijn geweest. We beschouwen het nimmer als vanzelfsprekend dat we samen zijn gekomen, met dank aan de RUG.

Liefde op het eerste gezicht was het niet bij mij. Het was donker en lawaaierig op het flatfeest waar we elkaar voor het eerst tegenkwamen. Ik heb alleen kunnen vragen waar Marcin vandaan kwam en hoe oud hij was. Grappig genoeg kon hij niet op zijn leeftijd komen. In maart 2013 wilde Marcin wel mee naar de inaugurele rede van een medisch hoogleraar over *global health*. Helemaal niet zijn vakgebied. Eerst zag ik hem nergens, maar toen de deuren van de Aula waar de rede was, bijna dicht gingen, was hij daar ineens. Dat was het moment dat ik verliefd op hem werd, omdat hij had laten zien betrouwbaar te zijn. Na drie jaar samen vroeg ik of hij met mij wilde trouwen. Hij was daar nog niet aan toe. Een jaar later wilde hij per se een weekend met mij naar Parijs. Ik zat middenin de afronding van mijn proefschrift. Er moest wel een heel goede reden zijn eruit te breken. Het was een fijn en romantisch weekend, maar een aanzoek ho maar. Ik ging vrezen dat ik de ware niet was voor hem. Tegelijkertijd was ik ervan overtuigd dat hij mij in dat geval niet aan het lijntje zou houden. De ochtend na mijn promotie wakte hij mij vroeg, voor een wandeling in het Noorderplantsoen. Daar ging hij op de knieën. Ik was in de wolken. We zouden in Polen trouwen én in Brazilië. Maar door de pandemie is die Braziliaanse bruiloft er niet van gekomen. Marcin heeft geprobeerd werk te vinden in Brazilië, toen ik daar was voor mijn coschappen. Dat lukte niet, en zodoende zijn we nu in Polen, dicht bij zijn familie. Ik grap altijd dat ik voor Marcin naar Polen ben gegaan, maar dat hij er nooit is. Voor zijn internationale werk is hij steeds op reis.’